

כ"ד אדר א' ה'תשע"ו 4.3.16

מגזין מס' 370

שבת שקלים פרשת ויקהל/מברכים אדר ב'
קשר- שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייך כסנא

הכי טוב במה יש

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

כל הדברים שעוברים עלי, הכל בהשגחה פרטית. הכל מאת ה' ובבחינת גזירה מלמעלה, זהו חלקו של הבורא בענין. החלק שלי הוא לתת את מיטבי על מנת להתרומם מעל הטבע שניתן לי: לעצב את מגבלותיי, וליצור מהן ובתוכן מרחב עצמי. כלומר, עלי לייצר משמעות בתוך ה'סתם', להכניס את ה'נצח' בתוך ה'חולף', ולהבליט את האמת (כפי שהיא ומצד עצמה) בתודעתי ובהנהגתי היומיומית. כל זאת למרות הנטייה הטבעית שלי - היא אהבת עצמי המשחדת אותי ומסלפת דרכי. ובעצם יצירת התוכן והענין הפנימיים הכי טוב בתוך 'מה יש', בעזרת ה', אני הופך להיות שותף לקב"ה בבריאה.

בקרו אותנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

ספר התניא

עזרה ראשונה לנפשו

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע אחד בלבד מידי יום חמישי בשעה 21:15 בדיוק! במושב חמד שבמרכז הארץ, על הכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה. השיעור גם משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:30, תפילת ערבית בשעה 21:00) במושב חמד, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש אדר ב'

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'ויקהל', מכריזים: המולד יהיה בליל רביעי, שעה תשע בערב, 31 דקות ו15 חלקים. ראש חודש אדר ב' ביום החמישי וביום השישי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידי, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

אמירת תהילים בציבור

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בעניני נר מצוה ותורה אור.

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא ידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

לאת לקיים - כיון שבשבת שלפני ראש חודש אדר (או בשבת שחל בה ראש חודש אדר), עושים בה זכרון 'למחצית השקל', על כן נקראת היא שבת שקלים (בשנה מעוברת, חלה שבת שקלים בשבת שלפני חודש אדר ב'). בשבת זו, שבת פרשת "ויקהל", מוציאים שני ספרי תורה. בראשון קוראים פרשת השבוע, ובשני קוראים פרשת שקלים (חלק מפרשת "כי תשא" שבספר שמות ל, יא-טז). פרשה זו עוסקת בחיוב המוטל על כל אחד ואחד מבני ישראל להביא (בראש חודש אדר) את תרומת מחצית השקל (תרומה השווה לכל נפש) עבור קרבנות הציבור המוקרבים בבית המקדש. בהפטרה, שתוכנה מעין הענין שעוסקת בו הקריאה בתורה בשבת, קוראים - "ויכרות יהודע" (מלכים ב', יא). הפטרה זו עוסקת בנדבת העם לבדק הבית בבית המקדש.

ימים ואירועים מיוחדים בחודש אדר ב'

להלן הימים המיוחדים שבחודש אדר ב', אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

מותר לו לאכול עד שיעלה עמוד השחר. קטנים שיש בהם דעת להתאבל, מאכילים אותם מאכלים פשוטים ולא יאכלו מעדנים. ביום זה מוסיפים בתפילה את סדר ה'סליחות' לתענית אסתר הנדפס בסידורים, ומרבים בצדקה.

מחצית השקל – לפני תפלת מנחה נותן כל אחד ואחד שלוש מטבעות של "מחצית" מן המטבע הקבוע באותה מדינה, זכר לתרומת מחצית השקל שהיתה נהוגה בזמן שבית המקדש היה קיים. נוהגים שאב המשפחה נותן עבור עצמו, עבור אשתו ועבור כל אחד מילדיו.

י"ד אדר ב' – חג הפורים. השנה, ביום רביעי בלילה (אור ליום חמישי י"ד באדר ב') קוראים את המגילה, ולמחרת (חמישי) מקיימים את שאר מצוות היום: קריאת מגילה (בשנית), משתה ושמחה, משלוח מנות ומתנות לאביונים.

ט"ו אדר ב' – שושן פורים. בערים שיודעים אנו בוודאות כי היו מוקפות חומה בימי יהושע בן נון (בימינו מדובר בעיקר בירושלים) חוגגים את חג הפורים בט"ו באדר. גם בשאר הערים אסור יום זה בהספד ותענית, אין אומרים בו 'תחנון' ומוסיפים במקצת במשתה ושמחה.

כ"ג אדר ב' – שבת קודש שמיני/פרה. בקריאת התורה שבשבת זו (התלויה ב"שבת החודש" ולעולם תחול בשבת שלפניה) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת 'פרה אדומה'. פרשה זו עוסקת בטהרה מטומאת המת על ידי אפר הפרה האדומה. בפנימיות התורה

ז' אדר ב' – יום־בוא אדמו"ר הרי"ץ (הרבי הקודם, רבי יוסף יצחק שניאורסון, נשמתו עדן) לדור בקביעות בארה"ב (בשנת ה'ש"ת-1940). באחת משיחותיו, אמר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו, כי "יש לנצל יום סגולה זה.. להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה בכלל, והפצת המעיינות חוצה בפרט, בכל מקום ומקום, בכל קצווי תבל... באופן של הוספה משנה לשנה".

ט' אדר ב' – שבת קודש, פרשת ויקרא/זכור. בשבת זו, מתחילים לקרוא בספר ויקרא. בקריאת התורה שבשבת זו (שלעולם חלה לפני פורים) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת 'זכור' העוסקת בשתי המצוות: זכירת מלחמת עמלק, ומחיית זכרו (המן הרשע היה מזרעו של עמלק). בימינו מתבטא קיומן של מצוות אלו, במישור הרוחני, בזכירת ומחיית בחינת עמלק שבתוכנו ה"יודע את ריבונו, ומכוון למרוד בו" – אותו צד פנימי חצוף המקרר את היהודי מלממש שליחותו להאיר ולרומם את העולם.

לדעה הנפוצה (של הפוסקים העיקריים) חובת שמיעת פרשת "זכור" היא מן התורה, ולמנהגנו גם הנשים באות לבית הכנסת לשמיעת פרשת 'זכור'. במוצאי השבת עורכים ברוב עם ועדה קידוש לבנה.

י"ג אדר ב' – תענית אסתר. יום צום ותענית לזכר הצום שהתענו בני ישראל בשעת גזרת המן הרשע. חולה (אף זה שאין בו סכנה), מעוברת, מניקה ויולדת (בחודש הראשון לאחר הלידה) פטורים מן התענית. מי שלא ישן

עול ומסירות נפש שלמעלה מטעם ודעת.

א' ניסן - שבת קודש תזריע/החודש. בקריאת התורה שבשבת זו (שלפני חודש ניסן, או בראש חודש ניסן כשחל בשבת) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת "החודש הזה לכם ראש חודשים". בפרשה זו מוגדר חודש ניסן כ'חודש הראשון' בלוח השנה העברי.

מבואר אשר 'טומאת מת' בנפש האדם היא תחושת 'היפך החיים' הנגרמת בעטיים של ענינים שליליים, מבית ומחוץ, היוצרים 'מחיצה של ברזל' בין ישראל לאביהם שבשמים. וכשם שטהרת אפר פרה האדומה היא בבחינת 'חוקה' שלמעלה מטעם ודעת, כך גם עבודת האדם לטהר עצמו מענינים של 'היפך החיים', גם היא כרוכה בקבלת

עבודה פנימית הראויה לשמה - משפיעה ופועלת גם בעולם

סח הרבי הריי"ץ: אדוני אבי מורי ו"רבי (הרש"ב) אמר: **חסיד יוצר "סביבה"**. במקרה ולא - עליו לפשפש בכליו, מה מצבו האישי. ועובדה זו כשלעצמה, שאינו יוצר "סביבה": - צריכה לשבור את רוחו כקיסם, ועליו לשאול את עצמו: מה אני עושה בכלל בעולם? (על פי ה'יום-יום' ל' אדר א')

הסיפור השבועי

שלוש יריות

"רצוננו שתהיה הרב הראשי במדינה!" – זאת ההצעה שהניח לפניו נציג השלטון הסובייטי ברוסיה.

פניו של רבי אברהם-יהושע-העשיל טוורסקי, האדמו"ר ממכנובקה, נפלו. הוא הבין מיד מה עומד מאחורי הנדיבות הזו. בימים ההם ניסתה ברית המועצות להפחית את עוצמת הביקורת נגדה במערב. שלטון הדיכוי ביקש להציג מצג שווא שלפיו האזרחים היהודים נהנים מחופש דת, ואף יש להם רב ראשי משלהם.

האדמו"ר מיאן לשתף פעולה עם התרמית, שהיתה אמורה להקל על השלטונות לרדוף את היהדות במדינה ולהשתיק את הקהילה הבין לאומית. "אינני רב", אמר לאנשי שיחו. "לא אוכל לשמש רב ראשי".

בתחילה ניסו הפקידים לשכנעו ברוח נעימה. "דיי לנו ברב כמוך", אמרו לו, והפליגו בתיאורי התגמול הצפוי לו אם יקבל עליו את התפקיד. באותם ימים של עוני ומצוקה, הצעת משרה המבטיחה בית מרווח, רכב שרד צמוד ומזון בשפע היתה בגדר חלום מפתה.

אך הרבי דחה את ההצעה על הסף. השלטונות לא התייאשו. הם פנו אליו שוב ושוב, וכשהתמיד האדמו"ר בסירובו, הוזמן לפגישה אצל שר התרבות בכבודו ובעצמו. הלה המשיך בניסיונות השכנוע ותיאר במתק שפתיים את מנעמי התפקיד.

בתחילה ניסה האדמו"ר לדחות את ההצעה בתירוצים כאלה ואחרים, אך כשהשר הוסיף ללחוץ, הישיר הרבי את מבטו לעברו ואמר בנחרצות: "אומר לך מדוע אני מסרב: רב כמו שאתם חפצים – אינני מוכן להיות; ואילו רב כמו שאני חפץ להיות – אינכם מוכנים לאפשר!".

למשמע הדברים התחלף החיוך המעושה שעטה השר

על פניו בארשת זעם. "אתה עוד תשלם על כך ביוקר", נופף באצבעו באיום.

למרות כעסם הגדול, סברו השלטונות שהתועלת בכהונתו כרב הראשי עדיפה להם מחיסולו. הם החליטו להציע לו הזדמנות אחרונה להיענות לבקשה.

האדמו"ר החליט לשים קץ למאמצי השכנוע. בפגישה האחרונה הודיע להם חד משמעית: "לא אסכים לקבל את ההצעה!". כדי להמחיש את נחרצותו הצביע לעבר לבו ואמר: "אפילו אם תוציאו אקדח ותירו בי כאן – לא אשנה את דעתי".

בליל שבת, סמוך לחצות הלילה, נשמעו דפיקות על דלת ביתו. בני הבית התעוררו בחרדה, אך בטרם הספיקו לגשת אל הדלת התפרצו אל הבית אנשי המשטרה החשאית. הם עשו חיפוש תוקפני בבית, וכשסיימו הורו לאדמו"ר להתלוות אליהם.

בימים הבאים עונה האדמו"ר עינויים קשים. חוקריו ניסו לסחוט ממנו מידע על פעילות יהודית מחתרתית, ולא בחלו באמצעים, ובכלל זה כליאה בצינוק. הוא סבל סבל מר, ורק בנס שרד מן העינויים האכזריים, אך בכל אותה עת היה פיו חתום. הוא לא הסגיר איש.

כשהבינו שלא יצליחו להכניעו, ערכו לו משפט ובו נגזרו עליו חמש שנות גלות בסיביר באשמת היותו "אישיות בלתי רצויה".

זמן קצר לאחר בואו לסיביר נדרש הרבי להתייצב במשרדי הק.ג.ב, על פי הנוהל הקבוע. אלא שהתאריך חל בשבת, ראש חודש אלול, והרבי סירב כמובן לחלל את השבת ולחתום על הטפסים שהוגשו לו.

"שבת היום", אמר לפקידים המופתעים, "אסור לי

לחתום. אשוב בלילה ואחתום."

הקצין הביט בו במשטמה. "ידוע לך שאתה נמצא בסיביר?," שאל בבוז.

"לא אחתום היום", עמד הרבי על שלו.

הקצין ההמום, שמעולם לא נתקל בגולה סרבן כזה, הזעיק את הממונה עליו. הלה בא מלווה בשני כלבים אימתניים, שעצם נוכחותם הטילה אימה.

"היום שבת קודש אצלנו, היהודים, ולכן לא אחתום", הסביר הרבי בשלווה.

הממונה רתח מזעם. "כאן, בסיביר, לא מתחכמים. מי שמתחכם - בן מוות הוא!", איים על הרבי.

שריר לא זע בפניו של הרבי. השלווה שהיתה נסוכה עליהן עד עתה לא התפוגגה. הוא פתח את כפתורי מעילו, ובעיניים בוערות כלפידים אמר לקצין:

"הנה, אתה יכול לירות בי כאן! לא אחתום בשבת!"

שפתיו של הקצין הרוסי רטטו מכעס. הוא שלף את אקדחו, דרך אותו וכיוון אותו לעבר הרבי, שלא נע ולא

זע. הקצין משך בהדק. הוא ירה פעם, פעמיים ושלוש.

הרבי נותר על עומדו. זעקות כאב בקעו דווקא מפיו של שוטר שעמד לא הרחק מהרבי, ובדרך מסתורית ניתז הקליע לעברו.

היד האוחזת באקדח החלה לרעוד. הקצין שמט את אקדחו ופניו החווירו והסמיקו חליפות. רעד הופיע בזווית פיו. לפתע פרץ בבכי, ובקול מקוטע ומרוסק לחש: "רבי קדוש... אנא סלח לי... גם אני... יהודי!"

הוא נפל לרגלי הצדיק ובדמעות בעיניו התחנן לפני הרבי, שזה עתה ניסה לחסלו, כי יסלח לו על מעשיו. "אעשה כל שתבקש", געה בבכי. "אם תרצה - אדאג לך למניין תפילה ולספר תורה בתפילות הימים הנוראים."

"אבקשך לדאוג לי לשופר", השיב הרבי בשקט, כאילו לא אירעה התרחשות נוראה לפני רגעים אחדים.

איש לא ידע מהיכן השיג זאת, אך לקראת ראש השנה סיפק הקצין לרבי שופר כשר למהדרין.

(על-פי הספר 'לעבדך באמת')

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanyaor.com

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ויקהל

סדר מלאכת המשכן וכליו

בפרשות הקודמות למדנו אודות מלאכת עשיית המשכן על פי ציווי ה' למשה. למחרת יום הכיפורים, כאשר יורד משה מהר סיני ובידו הלוחות השניים, הוא מכנס את העם להורות להם את סדר עשיית המשכן וכל כליו כפי שנצטווה.

שמירת קדושת השבת

בדבריו אל העם פותח משה בענין שמירת קדושת השבת ואיסור הבערת אש בשבת. הוא מורה לישראל, כפי שנצטווה בפרשת 'כי תשא', כי אפילו עשיית המשכן אינה דוחה את איסור המלאכה ביום השביעי.

קריאה לתרומה והתנדבות

משה פונה לבני ישראל בקריאה לתרום זהב, כסף, נחושת וכל יתר החומרים הדרושים לשם עשיית המשכן וכליו. הוא גם פונה לבעלי המלאכה המומחים להתנדב וליטול חלק פעיל בעבודה.

היענות נלהבת

התורה מתארת את התלהבותם של בני ישראל הממהרים לנדב תכשיטים, אריגים ומיני מתכות. נשות ישראל טוות בדים מחוטי תכלת ארגמן, תולעת שני ושש, והנשיאים מנדבים את אבני החן, הבשמים והשמן הדרושים.

בצלאל ואהליאב

על פי ציווי ה', מעמיד משה את בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה בראש בעלי המלאכה, ולצידו, לעזר לו, את

אהליאב בן אחיסמך משבט דן. לבד שמעצם טבעם ניחנו בצלאל ואהליאב בכישורים המתאימים לעשיית המלאכות הנדרשות, הנה עוד, עם קבלת התפקיד, ממלאם ה' ברוח חכמה אלוקית לבצע באופן מושלם ומדוקדק את כל הפרטים ופרטי הפרטים של המשכן וכליו, מקום השראת השכינה.

תרומות למעלה מהנדרש

בעלי המלאכה נקראים אל משה ליטול את החומרים הנאספים. והנה לנוכח ריבוי התרומות מעבר לכמות הנדרשת, מודיעים הם למשה כי יש להפסיק את 'מבול' הספקת החומרים. משה מעביר כרוז במחנה והעם חדל מלהביא תרומותיו.

מעשה היריעות, קרסיהן ולולאותיהן

את יריעות המשכן מכינים חכמי המלאכה מאריג שנטווה בחוט השזור מכמה מינים. האריגה הינה מלאכת מחשבת שארוגות בה דמויות שונות. המשכן, שאורכו שלושים אמה (כ-15 מטרים) ורוחבו עשר אמות (כ-5 מטרים), עטוף מכל רוחותיו ביריעות המחוברות זו לזו באמצעות קרסי זהב ולולאות. כמכסה עליון, מונחות על המשכן יריעות עשויות מעורות עיזים, אילים (שנצבעו באדום) ותחשים.

קרשי המשכן אדניהם ובריחיהם

המשכן עצמו בנוי קרשים עצי שיטים עומדים. גובהו של כל קרש כגובה המשכן - עשר אמות (כ-5 מטרים) ורוחבו - אמה וחצי (כ-0.75 מטר).

האומנים כלים שונים (קערות, כפות, ועוד), כולם עשויים זהב טהור.

המנורה וכליה

מנורת הזהב גם היא מקומה בהיכל. ייחודה של המנורה בהיותה עשויה כולה מקשה אחת (אין בה כל חלקים מוברגים או מולחמים – כל חלקיה וקישוטיה מתקבלים על ידי הכאת הקורנס בגוש זהב אחד). למנורה שבעה קנים – שלושה קנים יוצאים באלכסון מהקנה המרכזי מצידו האחד, ושלושה מצידו השני. גם כלי השרת המשמשים להדלקת המנורה ולניקיונה עשויים כולם זהב טהור.

מזבח הקטורת שבהיכל

מלבד מזבח העולה שבחצר המשכן המיועד להקרבת הקרבנות, עומד בתוך ההיכל מזבח קטן יותר, מצופה זהב, המיועד להקטרת הקטורת.

המזבח בנוי מעצי שיטים, שטחו רבוע – אמה על אמה (כחצי מטר על חצי מטר) וגובהו שתי אמות (כמטר אחד). גם למזבח זה עושה בצלאל זר זהב וכן טבעות להכניס בהן את הבדים (המוטות) המשמשים לנשיאתו בעת מסעות בני ישראל.

הכנת הקטורת ושמן המשחה

כמפורט בפרשת תצוה מכין בצלאל את שמן המשחה המיועד לשם קידוש המשכן וכליו ולקידוש הכהנים, וכן את קטורת הסמים העשויה מאחד עשר סממנים במתכונתם על פי ציווי ה'.

מזבח העולה שבחצר

מחוץ למשכן בחצר העזרה מוצב 'המזבח החיצון', עשוי עץ ומצופה נחושת. אורכו ורוחבו חמש אמות (כ-2.5 מטרים) וגובהו שלוש אמות (כ-1.5 מטר). גם למזבח זה מוצמדות טבעות בהן יוכנסו הבדים (מוטות) באמצעותם ישאו בני ישראל את המזבח במסעותיהם. תוכו של

הקרשים תחובים בבסיסם בתוך אדני כסף ומחוברים זה לזה באמצעות בריחים. הקרשים והבריחים מצופים אף הם בזהב.

הפרוכת והמסך

הפרוכת המבדילה בין קודש הקודשים [חלקו הקדמי (מערבי) המקודש ביותר של המשכן] לבין ההיכל, עשויה אף היא מיריעות ארוגות "מעשה חושב כרובים" (אריגה מעוטרת ומקושטת). הפרוכת תלויה על עמודי עץ מצופים זהב.

גם המסך שבכניסה למשכן עשוי כמארג הפרוכת הפנימית וגם הוא תלוי על עמודי עץ מצופים זהב.

ארון הברית, הכפורת והכרובים

מקומו של ארון הברית בקודש הקודשים (המקום המקודש ביותר במשכן) ובו לוחות הברית. הארון, עשוי עצי שיטים ובנוי כארגז פתוח בחלקו העליון, מולבש בתוך ארון תואם מזהב ולתוכו מוכנס ארון נוסף אף הוא מזהב. ונמצא שהארון מצופה זהב "מבית ומחוץ".

סביב לשפת הארון עושה בצלאל זר זהב, ובארבע פינותיו מתקין הוא טבעות בהן יוכנסו הבדים (מוטות) לנשיאת הארון במסעות בני ישראל במדבר. מעל הארון מונח מכסה כפורת זהב הסוגר עליו מלמעלה, ומעל הכפורת מוצבות שתי דמויות בעלות כנפיים פרושות ולהן פני תינוק. הדמויות, הנקראות כרובים, פניהם מופנים זה אל זה – "ופניהם איש אל אחיו".

השולחן וכליו

השולחן, עליו מונח "לחם הפנים" (שניים עשר לחמים הנקראים 'פנים' משום מראם השווה משני צידיהם), מקומו בהיכל. את השולחן עושה בצלאל מעצי שיטים ומצפה אותו זהב טהור. גם לשולחן מסגרת זר זהב וארבע טבעות לבדים לשם נשיאתו.

לצורך עבודת הקודש הקשורה בשולחן מייצרים

המזבח חלול, ובכל חניה מחניותיהם ימלאוהו בני ישראל בעפר.

בראש 'המזבח החיצון' ארבע קרנות בארבע פינותיו, עשויות יחידה אחת עם גוף המזבח. כל כלי השרת לעבודת הקודש במזבח זה עשויים גם הם נחושת.

בפרשתנו אין מוזכר הכבש באמצעותו עולים הכהנים אל המזבח לשרת בקודש.

הכיוור וכנו

לקידוש ידי הכהנים ורגליהם קודם עבודתם, עושה בצלאל כיוור נחושת הניצב על כן (בסיס) עשוי אף הוא

חצר העזרה והקלעים

שטח חצר המשכן, אורכו הכולל מאה אמות (כ-50 מטרים) ורוחבו חמישים אמות (כ-25 מטרים). עיקרו של שטח זה משמש כחצר למשכן, היא העזרה. העזרה מוקפת קלעים (מעין רשתות קלועות) תלויים על גבי עמודי עץ התחובים בבסיסם בתוך אדני נחושת. את עמודי העץ מצפה בצלאל בחישוקי כסף, בהם ווי כסף לתליית הקלעים.

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

חסידות על הפרשה ויקהל

מהעולם משכן ו'דירה' לה' יתברך.

(לקוטי שיחות, כרך ט"ז)

למנות את ישראל ע"י בקשת הגאולה אלה פקודי (לח,כא)

חז"ל אומרים שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, ולכן מניית המספר היא גורם מפריע לברכה. אבל כאשר הספירה נעשית "על פי משה", הדבר מביא את המשכת השכינה וממשיך ברכה בלתי מוגבלת. לכן קובעת ההלכה שאין למנות את ישראל (אפילו לדבר שבקדושה - כדי לדעת, למשל, אם יש עשרה אנשים המהווים 'מניין') אלא על ידי פסוק. ויש לומר שגם מניין זה הוא בכלל "אשר פוקד על פי משה", שהרי הפסוק הוא מתורת משה.

באיזה פסוק מונים? בספר הפרדס לרש"י מובא שהפסוק הוא "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך אשתחוה אל היכל קודשך ביראתך", שיש בו עשר מילים (מניין). ואולם, למרות שתוכן הפסוק קשור במיוחד לבית הכנסת, נהגו בדורות האחרונים למנות בפסוק "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם". ויש לומר שהסיבה לכך היא, משום שבעקבתא דמשיחא, כאשר יהודים נפגשים יחד, הבקשה והמשאלה הראשונה שלהם היא "הושיעה את עמך" - שתבוא כבר הגאולה.

(מהתועדות שבת קודש פרשת ויקהל-פקודי תשמ"ג)

אחדות ישראל מגלה את האחדות שבבריאה ויקהל (לה,א)

המשמעות של "ויקהל", בעבודת האדם, היא לגלות בכל פרטי הנבראים את אמיתות מציאותם; בזאת הם 'מתקהלים' לרשות הקדושה ומתאחדים למציאות אחת המשמשת את קונה.

עבודה זו של גילוי האחדות בכל הבריאה מתחילה בהקהלת כל בני ישראל למציאות אחת ומאוחדת. זאת על ידי שמגלים כי כולם הם חלקים מעצם אחד - הקב"ה - ואוהבים איש את רעהו, "כמוך". הנהגה זו היא ההכנה להקהלת כל ישראל יחד בקיבוץ הגלויות שיהיה תכף ומיד ממש.

(משיחת שבת קודש פרשת ויקהל תשנ"ב)

תכלית כשרונות האדם - ניצולם לשם שמים

וכל הנשים אשר נשא ליבן אותנה בחכמה טו
את העיזים (לה,כו)

טו את העיזים: היא היתה אומנות יתירה,
שמעל-גבי העיזים טווין אותן (רש"י)

הנשים לא נצטוו לעשות את הטוויה על גבי העיזים, אלא נתעוררו לכך מצד עצמן. הנשים הבינו שאם זכו לכישרון מיוחד זה מאת ה', מטרת הדבר היא - המשכן. מכאן הוראה, שכאשר הקב"ה מעניק לאדם חושים וכישרונות מיוחדים, עליו לנצלם לעבודת ה' - לעשות

בקרו אותנו באתר החדש

www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

עזרה ראשונה לנפש

סדר התנאי

שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת
השבת

הדלקת
נרות

עיר
(שעון חורף)

18:17

17:04

י-ם

18:19

17:19

ת"א

18:18

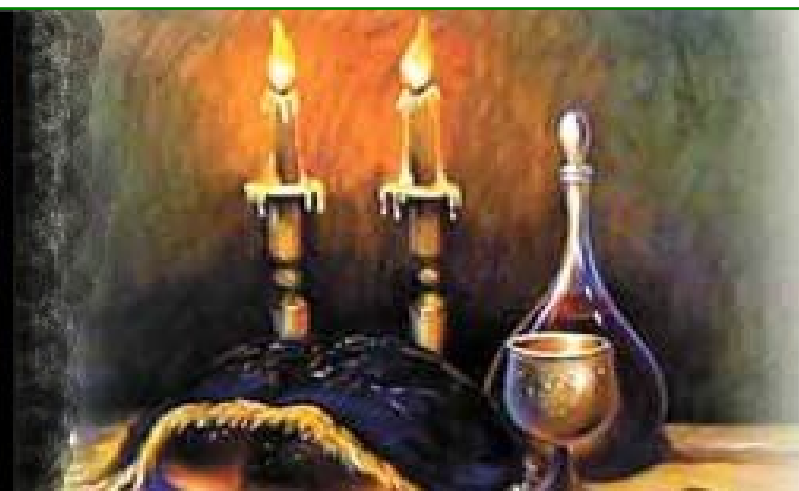
17:09

חיפה

18:19

17:22

ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון